

במה הישראלית עדיין לא ראתה שם גבר עטוף במעיל עד צוואר, וכובע על הראש, והוא יעשה סטריפטז' אמיתי. שני גברים יתעלסו שם זה עם זה על הבמה. בחורה תעשה סטריפטז' דמויני ותתפשט, לאט לאט, באופן הכי כגורה ש' יכול להיות, מבלי להוריד מגופה אף בגד אחד. הבמה הישראלית שהתרגלה כבר ל' מילים הגסות של וירגיניה הולף ופינטה, תצטרך כנראה להתרגל גם לזה. במחזה של עמוס קינן, במקורו, לא היה

בראשונה יעלו על הבמה בישראל סצנות של הומוסקסואליות, במחזה שמוכנסת לו שערוריה ציבורית מצד שומרי המוסר

נסיעה. המזכירה מתפשטת במשרד, לפני שהמנהל נכנס. הפועלים מנהלים שיתות על בית-החרושת תוך כדי התעלפות, ואחד המונולוגים הפיוניים של ההצגה, שבו מספר אדם על כל מה שנחרב בעולם, על האביב, מזה על כל מה שנחרב בעולם, על האביב, והגעגועים, ההמלחה והים, על הכל, כאילו הכל קרה לו, אותו מונולוג מבוצע תוך כדי התפשטות, וכשהוא נגמר, והשחקן מס' יים: "ומסביב שקט. ועצוב. ולא רואים כלום. מפני שאין מה לראות, ואין מה לשמוע, ואין אוננים, ואין עיניים, ואין

צוחקים גם מן הבימוי. משום שהילל נאמן ביים סצינות שלמות של סלפי סטיק. ומהמישחק, שישראל גוריון משוחח עם הקהל ומחקה בשפה איטית ומעוקמת את המחבר, עמוס קינן. צוחקים בתוך ה' סיטואציות הטרגיות ביותר, כשהסוף מת' קרב, כשאנשים נעלמים, ממש כמו הקור' בנות שעל הבמה העוסקים בשעשועים כש' הכל נחרב סביבם.

בין הקטעים הללו עולה על הבמה בית' חרושת גדול, עם בעיות הגילוח: הפועלים דורשים תוספת-שכר. המזכירה מתעסקת עם המנהל. והעובדה שבית-החרושת הזה מייצר סבון מבני-אדם, כימעט ולא מוזכרת, ולא מסרידה איש. גם את חומר-הגלם, האנשים

והכרוז הדומה לקריין הפרסומת ברדיו ובקולנוע, מופיע ומאשר את דבריה: "בוקר וערב מישחת-שיניים אלפא."

"יותר חזק!"

אל תרחמו!"

יש כאן עולם מטורף וממוסחר. "אהבה, השינאה, הבגידות, המריבות, הכל קשור באותה מישחת-שיניים. זוג צעיר נפגש ב' סופרמרקט, על רקע משותף של קניות (ד' נער: "בטח שאני זוכר. את נכנסת וקנית סבון, ואני תיכף אמרתי לעצמי: זאת בחו' רה שתקנה רק סבון אלפא") בחורה רוצ' חת את אהובה מפני שלא רצה לקנות לה

זימה ומזימה

הומואים סצינת אהבה בין שני גברים, מנוהלת תוך כדי שיחה על עתיד בית-החרושת, בהצגה זו, המלאה בקטעי ארוטיקה חריפים רבים.

הנוסעים ברכבות, אין זה מדאיג. הם נוס' עים ונוסעים, ולא יודעים לאן: "לא שומעים שום רעש", אומר מישהו. "שום רעש". "כבר שעה שלא שומעים שום רעש". מה זה יכול להיות? "אינני יודע", מישהו צעק. "לא שמעתי". "לא שומעים שום רעש".

הם נוסעים. הם לא זוכרים כבר כמה ימים. ולאן. מדי פעם מישהו נעלם. אולי הרכבת נעמדה כבר. מי יודע. אבל כשבסוף המחזה הכל נעצר הם זועמים. מה זה? הם הרי שילמו כרטיס. בכסף מלא.

לכאורה יש כאן שלושה סיפורים שונים. ובעצם זה סיפור אחד, על העולם ה' קפיטליסטי שירש את העולם הפאשיסטי, והוא חי למען אידיאלים חדשים. פעם היתה זו המולדת, העם, ועכשיו זהו בית-החרושת. והמוצרים שהוא מייצר. המוצרים הללו כבר חדלו מוזמן לשמש את האדם. הוא משמש אותם.

המזכירה

מתפשטת

יד נאמן, במאי התיאטרון הפאזות, קישט את הטכסט בהמון המצאות. הוא לא העלה רכבת. האנשים עצמם הם הרכבת, והם רוקדים מעין שייק היוצר אשליה של

מכונת אלפא. והקטע הנורא ביותר הוא הקטע של האסיר: מאחורי הקלעים נשמעות צעקות מחרירות. ועל הבמה אומר הרופא: "אי-אפשר. זה לא ילך. הוא יותר מדי קשה". הכרוז עונה לו: "ראינו כבר קשים ממנו. במקום או במאוחר, הוא יודה". והוא צועק אל מאחורי הקלעים: "יותר חזק! יותר חזק! אל תרחמו!" שומעים צעקות: "לא לא! לא אניד בשום אופן! אין לי מה להגיד לכם!" ובסוף, בעזרת זריקה מיוחדת, הוא נשבר, ועל השאלה של ה' כרוז: "באיזו מישחת-שיניים אתה מש' תמש?" הוא עונה בקול חלוש: "אלפא! אלפא! אלפא!" הכרוז מבקש אותו לפרט את תכונות היסוד של אלפא, והוא מדבר: "אלפא מחסאת את החניכיים, מבערת שיער' ריקבון, מעניקה חיים חדשים לחניכיים, וכו' וכו'.

האם זה מחזה מוזעזע או מצחיק? קודם כל צוחקים. צוחקים כשישראל גוריון מספר על שואב-אבק מיוחד, ההופך בשעת הצורך למיקסר, מכבס גרביים, "שלא ל' דבר על זה שהוא גם מייבש שערות, מיי' בש חיתולים, מייבש ביצות", שואב את כל האהבה החוקית מהבעל, ומשמש גם בייבי-סיטר, בשעת הצורך. "הוא שואב-האבק של העתיד. והוא ישאב לך את כל האבק מן העתיד."

סטריפ-טיז' בהצגה הסטפר ב'

ספה פיוטית על אהבה ומבוצע בשילוב עם הופעת הסטריפטז' של נחום שליט.

שום סטריפטז' הוא הורכב משלוש עליו לוח, המשתלכות זו בזו. רואים סצינה משפחתית. אשה צועקת על בעלה: "מנוול! גזלת את תומתי! הרסת את חיי! פיתית אותי באשליות!" והבעל עונה לה: "שקט שקט! את עוד מדברת. כשהכרתי אותך, היית כבר ותיקה במקצוע!" הוא שולח אותה למטבח. והיא צועקת שהיא לא תבי' של לחזיר כמוהו. היא עוזבת אותו. "גמרי' תי איתך! אני הולכת מכאן! יותר לא תזכה לראות איתי!" והוא מזכיר לה: "אל תשכחי לקחת את משחת-השיניים", ואז היא מחיכת ועונה לו: "כמוכן שלא אשכח. רק משחת-שיניים אלפא מבטיחה שיניים בריאות, חזקות, מחייכות."

דוד) עם יצירות של קלאסיקנים: היידן ושוברט.

★ האופרה הישראלית. לאחר מות אמו, יצא פר גינט הצעיר למסע בעולם כדי לחפש את עצמו. הוא פגש בשדים ה' נקראים טרולים, עבר החיות רבות אחרות ולבסוף חזר לאהובה שחיכתה לו, סולוג. מחזהו של איבסן עבר עיבוד לבאלט אופ' ראי, והוא מוצג על בימת האופרה הישראלית השבוע. בערבים אחרים ממשיכה האלפ' רה בהופעות אחרות: הטלגף, כרמן, שחר' זזה ומאדאם באטרפליי.

צעיר, שקנה לו שם באוסטרליה: משה צ'י-מון. בתוכנית: הפתיחה אורכרן של ואבר, הרפורמציה של מנדלסון, הקונצרטו לצ'לו של דביוק, סימפוניה מיסטר 29 של מר' צארט והקונצרטו לצ'לו של קודאי "הארי יאנוש".

★ האנסמבל הקאמרי הישראלי די בניצוחו של גארי ברתיני עומד השבוע בסיום שבוע המוסיקה הישראלית, ומופיע בתל-אביב ביצירות של מרדכי סתר, יוסף טל, צבי אבני וכן סרגיו גטרא. כדי להציל את האוזניים, נערכת גם הופעה אחת (באש'

★ אנריקו (התיאטרון הקאמרי) אכנר חיוקיהו.

מוסיקה

★ התזמורת הפילהרמונית הישראלית. קונצרט למנויים מיספר 4. הצ'לן הצרפתי המפורסם אנדרה נאבארה שייך לסוג האמנים שאינם מנגנים את ה' יצירה המוסיקאלית כפשוטה, אלא מפרשים אותה. הוא אורח הקונצרט למנויים מיספר ארבע ומנגן תחת שריכטו של הישראלי ה'

חיים, בהדר' (מחזה מתוך חדרים, בימת השחקנים) לחייה.

★ אין כארץ תיאטרון ואנסרטיאטרון. אבל יש אלבומו-ניצחון ואנסרטיאלבומו-ניצחון. אנטי-אלבומו זהו המחזה הסאטירי המבריק של תנוך לוינ' את **אני והמלחמה הי' באה** (בוסתן) סאטירה אמיתית. חרצודנית אך מלאת הומר - וכוח.
★ איש חסיד היה (תיאטרון בימות) סיפורי חסידים מוגשים באופן מר' היב על-ידי במאי מצויין וחמישה שחקנים. **★ האלו דוקי** (אלהמברה, יפו) חנה מירון.